

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 119/2015-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. apríla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 47 ods. 3 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ntok 3/2014 a jeho uznesením zo 6. novembra 2014 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 42/2014 a jeho uznesením z 10. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. marca 2015 doučená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej

len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 47 ods. 3 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ntok 3/2014 a jeho uznesením zo 6. novembra 2014 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 42/2014 a jeho uznesením z 10. decembra 2014.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 13. júna 2014 podal krajskému súdu návrh na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci vedenej krajským súdom pod sp. zn. 1 T 62/1992, v ktorej bol právoplatne odsúdený za viacero trestných činov na úhrnný trest odňatia slobody na doživotie.

O tomto návrhu sťažovateľa krajský súd uznesením sp. zn. 2 Ntok 3/2014 zo 6. novembra 2014 rozhodol tak, že ho zamietol, pretože „*nezistil žiadne také skutočnosti ako ich má na mysli ustanovenie Trestného poriadku*“.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Tost 42/2014 z 10. decembra 2014 ako nedôvodnú zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa všeobecné sudy konajúce o jeho návrhu na obnovu konania porušili ním označené práva, a to z dôvodu, že „*nebola povolená obnova konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. hoci dôvody na povolenie obnovy konania... boli splnené*“.

Sťažovateľ požadoval obnoviť trestné konanie z dôvodu, že vyšli najavo nové skutočnosti, prípadne dôkazy, a to existencia očitého svedka [REDAKOVANÉ], „skúšky DNA“ a „rekonštrukcie prípadu“, ktorá by dokázala, že „*je nemožné podľa výpovedí zmlcov, aby pána [REDAKOVANÉ].. zavraždil*“ sťažovateľ. Krajský súd a najvyšší súd sa však podľa tvrdenia sťažovateľa „*vôbec nezaoberali*“ jeho návrhom na povolenie obnovy konania z dôvodov navrhovanej skúšky DNA a „rekonštrukcie prípadu“. Tým malo z ich

strany dôjsť k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 dohovoru, pretože „*zamietli dôkazy, ktoré by dokázali*“ jeho „*nevinu*“.

V ďalšom sťažovateľ tvrdil, že krajský súd v jeho trestnej veci „*zničil dôkazy, z ktorých skúškou DNA by... mohol dokázať svoju nevinu*“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil, že krajský súd svojim postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ntok 3/2014 a jeho uznesením zo 6. novembra 2014 a najvyšší súd postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 42/2014 a jeho uznesením z 10. decembra 2014 porušili ním označené základné práva a predovšetkým jeho právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 dohovoru.

Zároveň sťažovateľ požadoval „*vrátiť vec na Krajský súd v Bratislave s tým, aby obnovu konania povolil*“.

V závere sťažnosti sťažovateľ požiadal o ustanovenie advokáta na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

Zo sťažnosti vyplýva, že posledné vo veci vydané rozhodnutie (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tost 42/2014) bolo sťažovateľovi doručené 27. decembra 2014. Od uvedeného dňa mu začala plynúť zákonom ustanovená dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu. Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 6. marca 2015, pritom napísaná bola 4. marca 2015 (na prepravu bola odovzdaná Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Ilava 5. marca 2015 a v ten istý deň bola podaná na poštovú prepravu), teda zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty, ktorá sa skončila už 19. mája 2014.

Sťažovateľ vo vzťahu k otázke splnenia procesnej podmienky včasnosti uvádza, že túto splnil, „*nakoľko rozhodnutie Najvyššieho súdu SR je z 10. 12. 2014 na Krajský súd došlo 19. 12. 2014 a mne bolo doručené 27. 12. 2014. Na Ústavný súd SR bola moja sťažnosť doručená dňa: 4. 2. 2015.*“. S uvedenou argumentáciou sa však ústavný súd nestotožnil. Podanie sťažovateľa doručené ústavnému súdu 4. februára 2015 bolo pod sp. zn. Rvp 1098/2015 podľa § 23a zákona o ústavnom súde 27. februára 2015 odložené, a to z dôvodu, že podanie sťažovateľa nebolo možné posúdiť ako sťažnosť podľa čl. 127 ústavy, a teda v žiadnom prípade s ním nemožno spájať účinky včasnosti podania tejto aktuálnej sťažnosti.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti posúdil ústavný súd sťažnosť sťažovateľa ako podanú oneskorene a v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ju z tohto dôvodu odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. apríla 2015